

Dosar nr.1745/3/2014*

(Număr în format vechi 1854/2014)

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ
DECIZIA PENALĂ NR.414
Ședința publică din data de 24.06.2014

Pe rol, soluționarea cauzei penale având ca obiect contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr.1385/08.05.2014 pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr.1745/3/2014* .

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 20 iunie 2014 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 391 alin. 1 Cod procedură penală, a stabilit pronunțarea la data de 24 iunie 2014, când a decis următoarele:

Considerente

Deliberând asupra contestației de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.1385/08.05.2014, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală, în dosarul nr.1745/3/2014*, în baza art.585 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a fost admisă cererea de contopire formulată de condamnatul Năstase Adrian și în baza art.33 lit.a din Codul penal din 1969 s-a constatat că infracțiunile pentru care petentul a fost condamnat prin sentința penală nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.514/1/2009, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.160/20.06.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători, în dosarul nr.2470/1/2012 și prin sentința penală nr.474/30.03.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.3862/1/2010, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.1/06.01.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători, în dosarul nr.1919/1/2013 sunt concurente, faptele fiind săvârșite de condamnat (petent) înainte de a fi sancționat definitiv pentru vreuna dintre ele.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a teza a II-a, b și c din

Codul penal (pedeapsă aplicată condamnatului prin sentința penală nr.474/30.03.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.1/06.01.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători) în pedepsele componente de:

- 3 ani închisoare, pedeapsă aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj prev.de art.194 al.1 și 2 Cod penal raportat la art.131 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.74 al.2 Cod penal și art.76 al.1 lit.b Cod penal,

- 4 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a, b și c Cod penal, pedeapsă aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, în formă continuată, prev.de art.254 al.1 Cod penal, cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000 și cu aplicarea art.41 al.2 Cod penal, art.74 al.2 Cod penal și art.80 Cod penal, pedepse care au fost repuse în individualitatea lor.

În baza art.36 al.2 Cod penal, cu referire la art.33 al.1 lit.a Cod penal, art.34 al.1 lit.b Cod penal și art.35 Cod penal din 1969 au fost contopite pedepsele anterior menționate, astfel cum acestea au fost repuse în individualitatea lor, cu pedeapsa principală de 2 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a,b și c Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art.13 din Legea nr.78/2000, pedeapsa aplicată prin sentința penală nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.160/20.06.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători, urmând ca petentul – condamnat Năstase Adrian să execute pedeapsa cea mai grea de 4 (patru) ani închisoare și 5 (cinci) ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.a,b și c Cod penal, executarea acestei din urmă pedepse începând conform prevederilor art.66 Cod penal, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

Conform art.71 Cod penal din 1969, pe durata executării pedepsei cu închisoarea i-au fost interzise condamnatului drepturile prevăzute de art.64 lit.a, b și c Cod penal din 1969.

În baza art.35 Cod penal din 1969 a fost menținută măsura de siguranță a confiscării sumei de 38.217,2020 lei (382.172.020 ROL) dobândită prin săvârșirea infracțiunii prev.de art.13 din Legea nr.78/2000, măsură luată față de petentul – condamnat Năstase Adrian, în baza art.19 din Legea nr.78/2000 prin sentința penală nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.514/1/2009, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.160/20.06.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători în dosarul nr.2470/1/2012,

precum și măsura de siguranță a confiscării, luată față de petentul – condamnat în baza art.118 al.1 lit.e Cod penal, prin decizia penală nr.1/06.01.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători în dosarul nr.1919/1/2013.

Conform art.72 Cod penal (art.88 Cod penal din 1969) din durata pedepsei dată spre executare condamnatului au fost computeate următoarele perioade (executate): de la 20.06.2012 la 25.06.2012, inclusiv (conform deciziei penale nr.2344/05.12.2012 pronunțată ca Curtea de Apel București – Secția I Penală în dosarul nr.36429/3/2012), de la 26.06.2012 (data punerii în executare a M.E.P.Î. nr.196/20.06.2012 emis în baza sentinței penale nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.160/20.06.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători), la data de 18.03.2013 (data punerii în libertate a condamnatului în baza sentinței penale nr.452/12.02.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, rămasă definitivă prin decizia penală nr.294/R/18.03.2013 a Tribunalul București - Secția a II-a Penală) și de la data de 06.01.2014 (data punerii în executare a M.E.P.Î. nr.330/06.01.2014 emis în baza sentinței penale nr.474/30.03.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.1/06.01.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători) la zi(08.05.2014).

A fost anulat M.E.P.Î nr.330/06.01.2014 emis în executarea sentinței penale nr.474/30.03.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.1/06.01.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători și M.E.P.Î. nr.196/20.06.2012 emis în executarea sentinței penale nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr.160/20.06.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători și s-a dispus emiterea unui nou mandat corespunzător pedepsei rezultante aplicate în urma contopirii.

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul a constatat că prin sentința penală nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Sectia Penală în dosarul nr.514/1/2009 (dată cu opinie separată) s-a dispus condamnarea inculpatului Năstase Adrian la pedeapsa de 2 ani închisoare si 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a,b,c din vechiul Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art.13 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, faptele inculpatului constând în aceea că în calitate de președinte al Partidului

Social Democrat, în baza unei rezoluții infracționale unice, în perioada ianuarie - noiembrie 2004, s-a folosit de influența sa pentru a obține foloase necuvenite reprezentând contravaloarea unor materiale de propagandă electorală pentru campania sa prezidențială în sumă de 33.756.697.278 lei (ROL).

Prin decizia penală nr.160 din 20.06.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.2470/1/2012, în ceea ce îl privește pe inculpatul Năstase Adrian, urmare admiterii recursului promovat de acesta, a fost casată hotărârea anterior menționată numai în ceea ce privește încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului, în sensul înlăturării prevederilor art.41 alin.2 Cod penal.

În cauză s-a emis M.E.P.I. nr.196/20.06.2012, executarea pedepsei începând la 20.06.2012, conform deciziei penale nr. 2344/05.12.2012, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală.

Prin sentința penală nr.452/12.02.2013 pronunțată de Judecătoria sectorului 4 București, rămasă definitivă prin decizia penală nr.294/R/18.03.2013 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală s-a dispus liberarea condiționată a condamnatului Năstase Adrian, iar prin adresa nr.H-30145/18.03.2013 Penitenciarul București-Jilava a comunicat punerea în libertate a condamnatului la data de 18.03.2013, din durata pedepsei rămânând de executat 458 zile.

Totodată, Tribunalul a constatat că prin sentința penală nr.474 din 30.03.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, în baza art.11 pct.2 lit.a rap.la art.10 lit.a Cod pr.penală s-a dispus achitarea inculpatului Năstase Adrian sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal cu referire la art.6 din Legea 78/2000 cu aplic.art.41 alin.2 Cod penal; prin aceeași hotărâre în baza art.194 alin.1 și 2 Cod penal raportat la art. 13/1 din Legea nr.78/2000, cu aplic. art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.1 lit.b Cod penal s-a dispus condamnarea inculpatului Năstase Adrian la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj, iar ca modalitate de executare a pedepsei instanța a făcut aplicațiunea prevederilor art.86¹ Cod penal, dispunând suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 6 ani stabilit conform art.86² Cod penal (fapta reținându-se a fi comisă în luna martie a anului 2006).

Urmare admiterii recursului promovat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –D.N.A. și de inculpata Jianu Paula Irina, sus menționata sentință penală a fost casată în parte și, în ceea ce-l privește pe inculpatul Năstase Adrian, s-a dispus condamnarea acestuia la pedeapsa de 4 ani închisoare și 5

ani interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit. a teza a II-a, b și c Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită (fapta comisă în perioada 2002-2004) și urmare aplicării dispozițiilor art.33 lit.a, 34 lit.b și 35 Cod penal s-a dat spre executare inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 4 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a, b și c Cod penal, fiind înlăturată aplicarea art.86¹-86⁴ Cod penal, art.71 alin.5 Cod penal și art.359 Cod pr.penală (decizia penală nr. 1/06.01.2004 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - completul de 5 judecători în dosarul nr.1919/1/2013).

În cauză a fost emis M.E.P.I. nr.330/06.01.2014, iar executarea pedepsei a început la aceeași dată - 06.01.2014.

Analizând considerentele hotărârilor anterior menționate (sentința penală nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, decizia penală nr.160/20.06.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători și sentința penală nr.474/30.03.2012, pronunțată de I.C.C.J. - Secția Penală), Tribunalul a constatat că sunt întrunite cerințele art.585 alin.1 lit.a Cod pr.penală pentru a se putea proceda la modificarea pedepselor aplicate numitului Năstase Adrian (în sensul prevăzut de textul de lege menționat), aflându-ne în prezența unui concurs de infracțiuni.

Astfel, raportat la data săvârșirii faptelor și la cea a rămânerii definitive a respectivelor hotărâri, Tribunalul a apreciat că infracțiunile pentru care Năstase Adrian a fost condamnat prin sentința penală nr.176/30.01.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, definitivă prin decizia penală nr.160/20.06.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - completul de 5 judecători și prin sentința penală 474/30.03.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, definitivă prin decizia penală nr.1/06.01.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - completul de 5 judecători, sunt concurente, urmând, ca atare, a face aplicațiunea prevederilor art.36 alin.2 Cod penal.

În acest sens, Tribunalul a avut în vedere și prevederile art.10 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul Penal, în raport de care tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi mai favorabilă.

Tribunalul a dispus descontopirea pedepsei rezultante aplicate condamnatului Năstase Adrian prin sentința penală nr.474/30.03.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, definitivă prin decizia penală nr.1/06.01.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - completul de 5 judecători, în pedepsele

componente: 3 ani închisoare, pedeapsă aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj prev.de art.194 al.1 și 2 Cod penal raportat la art.13/1 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.74 al.2 Cod penal și art.76 al.1 lit.b Cod penal și 4 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a, b și c Cod penal, pedeapsă aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, în formă continuată, prev.de art.254 al.1 Cod penal, cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000 și cu aplicarea art.41 al.2 Cod penal, art.74 al.2 Cod penal și art.80 Cod penal, pedepse repuse în individualitatea lor.

În această individualizare post iudicium, Tribunalul a avut în vedere pedepsele individuale, în cuantumul fixat prin hotărârile prin care s-a dispus definitiv condamnarea petentului, hotărâri intrate în puterea lucrului judecat.

Din perspectiva acestui din urmă considerent și anume cel vizând autoritatea de lucru judecat a hotărârilor avute în vedere la soluționarea prezentei cereri de contopire, alegațiunile apărătorilor aleși ai inculpatului vizând pretinsul caracter nelegal și netemeinic al acestora, fundamentarea soluțiilor pronunțate de judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție pe considerente și rațiuni de ordin politic au fost privite de instanța investită cu cererea condamnatului având ca obiect contopire de pedepse, nu doar ca nefondate, ci mai mult ca neavând nicio legătură cu obiectul cererii formulate de petent, Tribunalul neavând a analiza la acest moment și în cadrul procesual riguros determinat de natura și conținutul unei cereri de contopire, legalitatea ori temeinicia hotărârilor definitive prin care s-a dispus condamnarea petentului, obiectul analizei instanței constituindu-l existența ori inexistența situației reglementate de prevederile art.585 alin.1 lit.a Cod pr.penală (concursul de infracțiuni) cu consecințele ce decurg din aceasta sub aspectul modificării de pedepse și dispozițiilor legale incidente în cauză.

Tribunalul a reținut, în raport de data comiterii faptelor de către condamnat și momentul rămânerii definitive a celor două hotărâri de condamnare, existența concursului de infracțiuni constatând că infracțiunile concurente au fost judecate independent unele de altele, fără ca instanțele sesizate să cunoască întinderea exactă a concursului (nu însă și existența acestuia câtă vreme la data de 06.01.2014, data pronunțării deciziei penale nr.1 de către Înalta Curte de Casație și Justiție - completul de 5 judecători, sentința penală nr.176/30.01.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală era definitivă, condamnarea dispusă față de Năstase Adrian prin aceasta din urmă hotărâre figurând deja în cazierul judiciar al petentului).

În cazurile de acest fel, tratamentul penal parțial aplicat infractorului prin hotărârile de condamnare pronunțate și rămase definitive, trebuie modificat pentru ca cel condamnat să execute în final

aceeași pedeapsă globală ce i s-ar fi aplicat în cazul în care existența și (în cazul acesta) amploarea pluralității infracționale ar fi fost de la început cunoscute; pronunțarea uneia sau a mai multor hotărâri de condamnare parțiale neafectând existența concursului, nu se poate face nicio deosebire, în ceea ce privește tratamentul acestuia, după cum infracțiunile concurente au făcut obiectul unei singure judecăți ori al mai multor judecăți separate.

Cum aplicarea post iudicium a unei pedepse globale pentru întregul concurs presupune însă o știrbire limitată a autorității de lucru judecat dobândită prin hotărârile de condamnare pentru infracțiunile considerate independent - întrucât pedeapsa globală de executat pentru ansamblul activității infracționale, este o altă pedeapsă decât fiecare dintre pedepsele individuale - Codul penal (din 1969 dar și actualul cod penal - Legea 286/2009) a reglementat, în mod expres, prin art.36 (art.40 din actualul cod penal) instituția contopirii pedepselor individuale, ca un remediu al situației rezultate din judecarea separată a infracțiunilor concurente, reglementarea legală privind două situații similare, dar distincte și anume: aceea în care, după pronunțarea unei hotărâri (rămasă definitivă) de condamnare pentru una sau unele dintre infracțiunile concurente cel condamnat este trimis în judecată și găsit vinovat pentru săvârșirea uneia sau mai multor alte infracțiuni, părți componente ale aceluiași concurs, art.36 alin.1 din vechiul Cod penal (art.40 alin.1 actualul cod penal) și aceea în care toate infracțiunile ce compun concursul au fost judecate separat, prin hotărâri rămase definitive, fără a se fi aplicat o pedeapsă globală pentru întreaga pluralitate - art.36 alin.2 din vechiul Cod penal (art.40 alin.2 actualul cod penal).

În această din urmă situație (ce se regăsește în prezenta cauză) instanța sesizată cu cererea de contopire, aflându-se în fața unor pedepse individuale intrate în puterea lucrului judecat, alege din rândul acestora pedeapsa ce mai grea - pedeapsa de bază - căreia, dacă va socoti necesar îi va putea adăuga un plus după regulile instituite de prevederile art.34 din vechiul Cod penal; în prezenta cauză pedeapsa cea mai grea (raportul de gravitate între diversele pedepse concrete determinându-se după durata pedepsei cu închisoarea) este cea de 4 ani aplicată prin sentința penală nr.474/30.03.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, definitivă prin decizia penală nr.1 din 06.01.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - completul de 5 judecători, pentru săvârșirea de către inculpat a infracțiunii de luare de mită prev.de art.254 alin.1 Cod penal cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000.

Referitor la aplicarea unui spor, în ipoteza în care instanța îl apreciază ca necesar (art.34 alin.1 lit.b din vechiul Cod penal) acesta va

trebui fixat în raport cu două limite maxime, susceptibile de a fi luate în considerare în mod succesiv, prima limită constituind-o maximul special al pedepsei de bază (maximul pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea sancționată de către instanță cu pedeapsa cea mai grea), iar cea de-a doua limită - în cazul în care prima ar fi apreciată ca insuficientă - este maximul special al pedepsei de bază sporit până la 5 ani.

În legătură cu sporirea pedepsei și aplicarea unui spor potrivit Codului penal din 1969 nu există reguli prestabilite sau având o valoare de generalitate după care să se aprecieze necesitatea adăugării sporului sau dimensiunile acestuia, fiind însă cert că prevederile art.72 Cod penal (din 1969) instituie, enumeră criteriile generale de individualizare aplicabile, astfel cum se arată expres în cuprinsul textului, nu numai la stabilirea dar și la aplicarea pedepselor, adică la determinarea pedepsei globale în cazul unor forme de pluralitate infracțională.

Tribunalul a constatat, totodată, în raport de considerentele ce preced că, din moment ce pedeapsa globală este o pedeapsă concretă, ce reflectă gradul de pericol social concret al unei pluralități de infracțiuni, la stabilirea acesteia avându-se în vedere, independent de momentul stabilirii pedepsei pentru fiecare infracțiune ce intră în compunerea concursului, criteriile prevăzute de art.72 Cod penal, împrejurarea că instanța (în prezenta cauză ICCJ) a recunoscut inculpatului circumstanțe atenuante în legătură cu infracțiunile concurente nu împiedică adăugarea unui plus la pedeapsa de bază, dacă cerințele unei juste individualizări a pedepsei globale impun aceasta, astfel că argumentele petentului condamnat sustinute și formulate prin apărătorii aleși ai acestuia, în sensul că de vreme ce prin decizia nr.1/2014 în raport de ambele fapte pentru care s-a dispus condamnarea acestuia au fost reținute circumstanțe atenuante, acestea urmează a fi reținute și de Tribunal la momentul stabilirii pedepsei globale (în sensul nesporirii pedepsei) sunt privite de instanță ca neîntemeiate.

S-a menționat faptul că în pofida caracterului limitat al activității sale, în raport de natura și finalitatea unei cereri de contopire, instanța chemată a face aplicarea prevederilor art.36 Cod penal nu efectuează pur și simplu, în mod mecanic, o modificare cantitativă a pedepsei, ci o veritabilă operație de individualizare, după aceleași criterii ca și în cazul în care existența concursului ar fi fost cunoscută la momentul soluționării în fond a cauzei.

Referitor la stabilirea pedepsei globale, Tribunalul a reținut că potrivit normelor generale de individualizare, instanța investită cu soluționarea unei cereri de contopire are sarcina de a aprecia fiecare element al pedepselor ce urmează a fi contopite și să aibă în vedere ca sporul acordat (în ipoteza în care apreciază că se impune) să nu apară

ca o sancțiune distinctă, ci ca o materializare a necesității unui plus de severitate, determinată de stăruința infractorului în comiterea de fapte penale.

Pedeapsa și implicit sporul de contopire nu trebuie să fie percepute de condamnat ca o răzbunare a societății pentru că a greșit, ci ele trebuie să trezească rezonanțe în plan psihologic și să conducă în final la redarea acestuia societății.

Pedeapsa poate fi coercitivă numai dacă este retributivă, dacă ține seama de latura morală a omului, de capacitatea sa de a-și analiza faptele și de a hotărî pentru o conduită compatibilă cu interesele societății.

Dacă orice pedeapsă se aplică infractorului pentru ca, pe această cale, să se obțină intimidarea și în cele din urmă reeducarea acestuia - în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni - atunci ea în mod necesar trebuie să fie adaptată și persoanei celui cărui îi este destinată, pe care este chemată să-l intimideze și mai ales să-l reeduce, fiind un adevăr de necontestat faptul că aceeași pedeapsă - ca gen și quantum identică - nu produce același efect educativ asupra tuturor infractorilor cărora le este aplicată.

Tribunalul a apreciat că lipsa antecedentelor penale (evident anterior momentului comiterii celor trei infracțiuni de către condamnat), micromediul persoanei condamnatului, relațiile acestuia pe diferite planuri - cu ambianța socială, în cadrul acestor din urmă aspecte un loc central ocupându-l gradul integrării sociale sub multiplele sale aspecte: profesională, familială (neputând fi indiferente sub aspectul caracterizării persoanei și implicit al individualizării pedepsei globale, aspecte ca atitudinea condamnatului față de membrii familiei sale, modul în care se îngrijește de întreținerea și educația copiilor, atmosfera creată în cadrul familiei, grija față de patrimoniul familiei), cultural – obștească (nivelul de pregătire culturală și politico-ideologică, participarea la viața culturală și la acțiunile sociale generale, atitudinea față de îndatoririle sociale, gradul de aderare la procesul creării omului responsabil), conduita condamnatului după comiterea faptei (prezentarea acestuia în fața organelor de urmărire penală și instanțelor de judecată, faptul că petentul nu a încercat să se sustragă de la urmărire penală ori judecată, împrejurarea constând în aceea că deși de la momentul comiterii ultimei infracțiuni - anul 2006 până la cel al pronunțării unei prime hotărâri definitive de condamnare – iunie 2012 a trecut o perioadă mare de timp, condamnatul nu a mai încălcat din punct de vedere penal normele de conduită socială) sunt argumente care converg către concluzia că în prezenta cauză față de condamnatul Năstase Adrian nu se impune sporirea pedepsei de bază și că aceasta este suficientă în vederea asigurării scopului pedepsei, fiind aptă de a produce transformări reale

și profunde ale conștiinței petentului și pe cale de consecință modificări statornice, de durată ale comportamentului acestuia (evident în raport de sfera ilicitului penal).

Coroborând aceste argumentele cu faptul că imediat după pronunțarea ultimei decizii de condamnare (06.01.2014) condamnatul s-a prezentat în vederea începerii executării pedepsei stabilite de instanță, că nu a încercat să se sustragă de la executarea primei pedepse aplicată acestuia prin sentința penală nr. 176/30.01.2012, definitivă în iunie 2012, cu conduita acestuia după liberarea sa condiționată produsă în luna martie a anului 2013, Tribunalul a apreciat ca neîntemeiat argumentul susținut de Ministerul Public prin procuror, în sprijinul susținerii necesității sporirii pedepsei globale de 4 ani, constând în evoluția legislativă în raport de instituția contopirii pedepselor (art.40 alin.2 corob. cu art.39 lit.b Cod penal actual), acest singular considerent nefiind de natură a înclina balanța în favoarea ideii că în absența unui astfel de spor scopul pedepsei în cazul condamnatului Năstase Adrian nu se poate realiza.

Reținând împrejurarea că petentul-condamnat nu a încercat să se sustragă de la executarea niciuneia dintre cele două condamnări dispuse de Inalta Curte de Casație și Justiție, Tribunalul a avut în vedere și considerentele deciziei penale nr.2344/5.12.2012 pronunțată Curtea de Apel București- Secția I Penală, prin care urmare admitterii recursului promovat de condamnatul Năstase Adrian împotriva sentinței penale nr.835/2012 pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală și casării acestei hotărâri a fost admisă contestația la executare și dedusă din pedeapsa de 2 ani închisoare pe care contestatorul o executa în baza mandatului nr.196/2012, emis de Tribunalul București –Secția I-a Penală, perioada de la 20.06.2012 la 25.06.2012; astfel Curtea de Apel a reținut că prin tentativa de suicid comisă de condamnatul Năstase Adrian în seara zilei de 20.06.2012 acesta nu a încercat să-și provoace în mod voit o boală pentru a nu se supune executării mandatului, ci intenția sa a fost de a-și suprima viața, astfel cum rezultă din coroborarea conținutului actelor medicale, ordonanței nr.560/P/2012 a Parchetului de pe lângă Inalta Curte de Casație și Justiție cu rezultatul examenului psihiatric efectuat la data de 21.06.2012 care a evidențiat că „... secundar unui factor de stres major, Năstase Adrian are o tentativă de suicid, a fost atent plănuită cu aspect altruist, considerând că își salvează familia și imaginea publică de la viitoare presiuni mediatice și juridice și apreciind ca fiind onorabil gestul său (altruist)... a negat intențiile autolitice de la momentul examinării, susținând că ar fi penibil să repete gestul”.

Apreciind, în sensul caracterului neîntemeiat al solicitării Ministerului Public de sporire a pedepsei de bază (devenită astfel

pedeapsă globală, rezultantă), Tribunalul a avut în vedere totodată și vârsta condamnatului (64 ani) dar și natura și întinderea pedepsei complementare aplicată prin hotărâre definitivă condamnatului, anume interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a,b și c din Codul penal din 1969 pe o perioadă de 5 ani (pedeapsa cea mai mare), pedeapsă care conform prevederilor art.36 alin.2 Cod penal combinat cu art.35 Cod penal i s-a aplicat alături de pedeapsa închisorii și a cărei executare conform art.66 Cod penal (din 1969) începe după executarea pedepsei principale (de 4 ani închisoare) ori după considerarea că executată a acesteia .

Împotriva acestei sentințe penale a formulat contestație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, solicitând aplicarea unui spor de un an închisoare.

În motivele contestației, s-a arătat că instanța de fond a făcut referiri doar la persoana condamnatului, fără a ține seama de pericolul social al faptelor, de periculozitatea făptuitorului, de împrejurările concrete de săvârșire a faptelor și de atitudinea avută de făptuitor după săvârșirea infracțiunilor .

S-a menționat că petentul a fost condamnat pentru fapte grave-infracțiuni de corupție și infracțiuni îndreptate împotriva libertății persoanei.

S-a precizat că înaltele studii juridice la care face referire instanța de fond, nivelul de pregătire culturală și politico-ideologică ale petentului sunt aspecte de natură a circumstanța negativ persoana sa, iar nu criteriile care să justifice caracterul mai puțin sever al sancțiunii aplicate.

S-a mai arătat că la momentul săvârșirii faptelor, petentul deținea o funcție de o deosebită importanță-președinte de partid, respectiv prim-ministru, funcții acordate în baza încrederii populației.

A fost subliniat faptul că activitatea infracțională s-a desfășurat pe o perioadă mare de timp, criticându-se totodată și argumentul primei instanțe în sensul nesustragerii de la executarea pedepsei.

S-a concluzionat că aplicarea unui spor de un an închisoare este necesară pentru a nu se crea condamnatului, dar și societății, sentimentul de impunitate, neputând fi admis că indiferent câte infracțiuni ai săvârși se va aplica și executa o singură pedeapsă.

Examinând sentința penală atacată prin prisma motivelor invocate și din oficiu, Curtea constată că este fondată contestația formulată, pentru următoarele considerente:

În mod corect, prima instanță a constatat că infracțiunile pentru care petentul Năstase Adrian a fost condamnat prin sentința penală nr.176/30.01.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție definitivă prin decizia penală nr.160/20.06.2012 pronunțată de Înalta

Curte de Casație și Justiție și prin sentința penală nr.474/30.03.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție definitivă prin decizia penală nr.1/06.01.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, sunt concurente, procedând la contopirea pedepselor aplicate, în baza art. 36 alin.2 Cod penal din 1968.

Însă, neîntemeiat, instanța de fond a apreciat că nu este necesară aplicarea unui spor.

Într-adevăr, sporirea pedepsei rezultante este facultativă în cazul concursului de infracțiuni reglementat de Codul penal din 1968, care guvernează prezenta cauză, dar, în speță, aceasta se impune raportat la numărul infracțiunilor concurente, natura acestora, cuantumul pedepselor aplicate, precum și la persoana condamnatului, evaluându-se, astfel, întreaga activitate infracțională, care nu a putut fi avută în vedere de instanțele care au pronunțat hotărârile definitive de condamnare pentru infracțiunile concurente.

Prima instanță a dat eficiență numai circumstanțelor personale ale petentului, referindu-se la lipsa antecedentelor penale, la atitudinea acestuia față de membrii familiei sale, la nivelul de pregătire culturală și politico-ideologică, la conduita sa după comiterea faptelor, concretizată în prezentarea în fața organelor de urmărire penală și instanțelor de judecată, nesustragerea de la urmărire penală sau de la judecată, buna conduită ulterioară săvârșirii ultimei fapte, prezentarea sa în vederea începerii executării pedepsei aplicate prin ultima hotărâre de condamnare, precum și vârsta înaintată.

Nesustragerea de la urmărire penală, de la judecată și de la executarea pedepselor nu poate constitui un criteriu care să fie avut în vedere la stabilirea pedepsei rezultante în cazul contopirii, ci reprezintă o conduită normală, pe care orice persoană aflată sub imperiul unor proceduri de natură penală trebuie să o aibă, în caz contrar, existând sancțiuni distincte prevăzute de lege.

Nu trebuie ignorat nici faptul că infracțiunile pentru care a fost condamnat petentul sunt infracțiuni grave, caracterizate printr-un pericol social ridicat și anume, infracțiuni de corupție și asimilate infracțiunilor de corupție, comise tocmai în considerarea funcțiilor pe care petentul le deținea-președinte de partid, respectiv prim-ministru, funcții de o deosebită importanță și care impun o conduită integră.

De aceea, elementele amintite de judecătorul fondului privind latura profesională și culturală a personalității petentului, nu pot fi considerate ca având un caracter pozitiv, întrucât, cu atât mai mult, o persoană cu o astfel de pregătire, aflată în înalte funcții politice și publice, ar trebui să fie un exemplu de probitate pentru societate.

Apărarea a evidențiat și comportamentul pe care petentul l-a avut pe perioada executării pedepsei, fiind depusă la dosar o caracterizare

care relevă participarea constantă la activitățile desfășurate în penitenciar, recompensarea sa, elaborarea de lucrări științifice și neaplicarea niciunei sancțiuni disciplinare, însă aceste aspecte nu pot fi analizate cu ocazia soluționării unei cereri de contopire a pedepselor, urmând a fi avute în vedere la liberarea condiționată.

S-a invocat faptul că în dosarul în care s-a pronunțat ultima condamnare, instanța de recurs, deși infracțiunile ce făceau obiectul cauzei erau concurente, nu a aplicat un spor, în urma contopirii, astfel că nu se justifică, în speță, sporirea pedepsei, dar aceste susțineri nu se pot reține în condițiile în care la efectuarea contopirii nu s-a avut în vedere și pedeapsa de 2 ani închisoare la care petentul fusese condamnat definitiv anterior.

Față de cele expuse, Curtea apreciază că un spor de 6 luni închisoare este de natură a atinge scopul pedepsei, neimpunându-se aplicarea unui spor de un an închisoare, astfel cum a solicitat Parchetul

Prin urmare, în baza art. 425¹ alin.7 pct.2 lit.a C.p.p. va admite contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 1385/08.05.2014 pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr. 1745/3/2014* .

Va desființa în parte sentința penală atacată și rejudecând în fond:

Va aplica un spor de 6 luni închisoare, în final, petentul-condamnat Năstase Adrian va executa pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței penale contestate.

În baza art. 275 alin. 3 C.p.p. cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia.

DISPOZITIV

În baza art. 425¹ alin.7 pct.2 lit.a C.p.p. admite contestația formulată de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE împotriva sentinței penale nr. 1385/08.05.2014 pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr. 1745/3/2014* .

Desființează în parte sentința penală atacată și rejudecând în fond:

Aplică un spor de 6 luni închisoare, în final, petentul-condamnat Năstase Adrian execută pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale contestate.

În baza art. 275 alin. 3 C.p.p. cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 24.06.2014.